

LBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
JUCKES, SARAH ANN

Animalele nopții / Sarah Ann Juckes ; il. de Sharon King-Chai ; trad. din lb. engleză de Laura Nureldin. - București : Didactica Publishing House, 2024
ISBN 978-606-048-833-0

I. King-Chai, Sharon (il.)
II. Nureldin, Laura (trad.)

821.111

Titlul original: *THE NIGHT ANIMALS*
Text copyright © 2023 Sarah Ann Juckes
Illustrations copyright © 2023 Sharon King-Chai

Published by arrangement with Simon & Schuster UK Ltd 1st Floor,
222 Gray's Inn Road, London, WC1X 8HB

© 2024 Didactica Publishing House

Toate drepturile rezervate pentru versiunea în limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi reprodusă sau stocată fără acordul editurii.

Editor: Florentina Ion
Traducere din limba engleză: Laura Nureldin
Redactor: Celina Iordache
Corector: Gabriela Ilincioiu
DTP: Cristina Dumitrescu

Didactica Publishing House
Bdul Splaiul Unirii nr. 16, Clădirea Muntenia Business Center
etaj 5, 506, Sector 4, București

Comenzi și informații:
telefon: +40 21 410.88.14; +40 21 410.88.10
e-mail: office@edituradph.ro
www.edituradph.ro

Numele, personajele, locurile și întâmplările sunt în totalitate produsul imaginației autorului sau sunt folosite cu titlu de ficțiune.
Orice asemănare cu persoane reale, cu locuri sau evenimente adevărate reprezintă o pură coincidență.

ANIMALELE NOPTII

SARAH ANN JUCKES

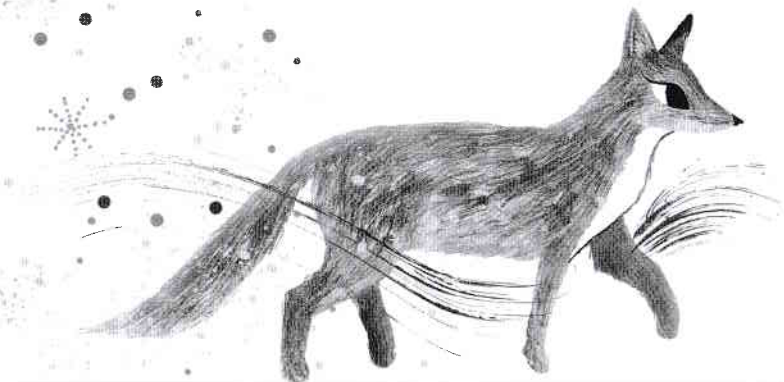
Ilustrații de SHARON KING-CHAI

Traducere din limba engleză de
Laura Nureldin

DPH
DIDACTICA PUBLISHING HOUSE
București, 2024

LBRIS

We know
books

PARTEA ÎNTÂI

VULPEA

1

Noaptea este în cel mai adânc și întunecat punct al său atunci când ea sosește.

Visez că sunt naufragiată pe o insulă sălbatică și, treptat, îi observ etichetele pe pieptul meu ca două bucăți de „nimic-rece”. Le simt așa cum simți gheața când o ții în mână – ceva atât de rece, încât te amorțește.

Apoi deschid ochii și o văd.

Are aceeași strălucire stranie, opalescentă, pe care îmi amintesc că o au toate, însă reușesc să disting roșul-ruginiu al blănii și galbenul înfometat al ochilor. Lumina lanternei

mele pare apoasă, dar se reflectă din ghearele care apasă pe bluza mea de pijama și din vârful nasului cu care mă adulmecă. Urechile negre în vârf sunt îndreptate în spate, spre ușa camerei mele, ascultând.

Poate că ar trebui să-mi fie frică, dar nu-mi este. Am mai văzut și altele ca ea, deși nu s-a mai întâmplat de mult și niciodată atât de aproape. Uneori era doar un curcubeu încețosat pe cer, când simțeam că mă pierd, sau o explozie de culoare sub luciul piscinei în care îmi era teamă să plonjez.

Dar ea este aici – stă pe pieptul meu, în camera mea, în casa mea, în toiul nopții.

O vulpe. O vulpe-fantomă.

Înima mi se zbate ca o pasăre prinsă-n capcană.

Vulpea-fantomă mă fixează cu privirea, aproape nemișcată. Și eu am încremenit, deși apăsarea goală a labelor ei îmi lasă o senzație stranie în piept.

Toată casa mea e tăcută ca o stâncă. Nu se zărește nicio lumină pe sub ușa camerei mele, ceea ce înseamnă că mama a stins totul și s-a dus la culcare. Fereastra mea este închisă, așa că nu pot auzi nici mașinile care circulă în depărtare, nici vântul care se strecoară printre umbrele de sub crengile copacilor. Pare că, acum, întreaga lume este a vulpii-fantomă și a mea.

Mereu mi-am dorit să văd de aproape un animal-fantomă. Cel mai aproape am fost când tata a plecat în India și dungile de tigru de pe valiza lui au scos un răget și s-au transformat într-o felină uriașă, care a stat cu mine și mi-a dat putere. Dar tata n-a văzut-o atunci când i-am arătat-o, iar mama n-a reușit niciodată să vadă vreuna. Asta m-a făcut deseori să mă-ntreb dacă nu cumva se afla doar în mintea mea și am inventat-o eu.

Dar vulpea asta este, cu siguranță, aici. Atât de *aici*, de parcă ar fi vie. Și, dacă nu mi-aș aduce aminte că am mai văzut fantome urmărite de culoarea asta pâlpâitoare, poate m-aș gândi că este o vulpe sălbatică vie, venită să mă sfâșie tocmai la adăpostul nopții.

— Ai venit să mă mănânci? șoptesc, să mă asigur.

Urechile i se îndreaptă în direcția vocii mele și se dă laoparte de pe pieptul meu, așa că presiunea dispare. Mă ridic în șezut și-mi pun ochelarii ca să mă uit ca lumea la ea, cum își ține coada stufoasă încolăcită peste picioare. E nemișcată, dar conturul pâlpâie cumva în culori care se ciocnesc și dispar atât de repede, ca și cum le-aș fi visat.

— Eu sunt Nora! șoptesc.

Vulpea își înclină ușor capul, dar nu-și spune numele pentru că e doar o vulpe-fantomă.

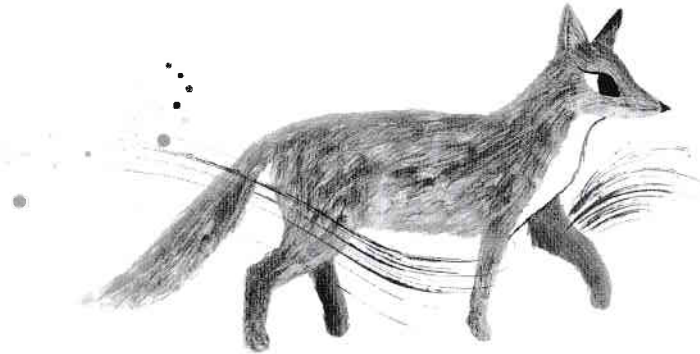
Cu toate astea, mi se pare că mă întrebă ceva. Ceva neclintit, presant și zgomotos de tăcut, care-mi scapă printre degete.

— Cred că lumea e tare singuratică pentru o fantomă, spun eu, aproape șoptind.

Dintr-odată, sare; labele ei reci ca „nimicul” îmi aterizează iar pe piept și-mi fac inima să se strângă. Iar eu închid ochii și mă las pătrunsă de sentimentul pe care mi-l transmite, pentru că „da” – așa simți singurătatea. Ca fiind ceva rece și pustiu, iar eu știu asta deja.

Strâng pumnii. *Sunt puternică, sunt puternică, sunt puternică*, murmur iar și iar.

Presiunea se ridică și respirația mea de pasăre prinsă în capcană își ia zborul. Dar, când deschid ochii, văd doar un spațiu gol, unde cred că, poate, a stat cândva o vulpe.

2

Azi e o Dimineată Bună. Îmi dau seama de asta pentru că mama s-a trezit chiar înaintea mea și murmură cu veselie un cântec în bucătărie.

De obicei, în Diminețile Bune, mă reped pe scări încă în pijama, înainte chiar să-mi pun ochelarii.

Dar azi dau așternuturile laoparte, căutând curioasă urmele vulpii.

„Vulpe?” șoptesc, cercetând cu privirea colțurile camerei ca să zăresc o sclipire de curcubeu sau un vârf de coadă stufoasă. Dar nu este nimic – nici măcar un smoc de blană roșcată pe pilota mea sau urma unei lăbuțe pe covor.

Presupun că nu e ceva neobișnuit. Fantomele sunt aici și, în același timp, nu sunt, așa că probabil n-ai de ce să te aștepți să lase ceva în urmă. Dar dezamăgirea pe care o simt la gândul că se poate să fi fost doar un vis îmi sapă o prăpastie între coaste.

— Nora? mă strigă mama și urcă scările cântând. Ești trează, iubito?

— Vin, răspund eu.

Mă îmbrac așa de repede, încât îmi pun sarafanul de școală pe dos. O rup la fugă pe scări, trântindu-mi puloverul peste ghiozdan. Mama deja mi l-a pregătit azi, așa că trebuie să fie o Dimineață foarte Bună. Intru în goană în bucătărie și-i cuprind cu brațele mijlocul, în timp ce ea unge cu unt turtițele care fac parte din micul meu dejun preferat, cel cu ouă poșate.

— Neața, Somnorilă! spune mama și mă sărută cu multă dragoste pe creștet.

Îmi ascund fața în puloverul ei. Miroase a parfum și a detergent. Încerc să inhalez totul înainte să dispară și ea, la fel ca vulpea-fantomă.

— Vrei un ou sau două? mă întreabă ea în timp ce se dezlipește din îmbrățișare.

— Două, te rog! îi spun și mă așez la masă.

În dimineața asta a aranjat masa cu farfuri și tacâmuri. A pus acolo și suc de portocale cu pulpă, iar în mijlocul mesei stă o vază cu flori în culori aprinse ca niște artificii.

A trecut o veșnicie de când n-am mai avut parte de așa un mic-dejun. Zilele Proaste par să fie tot mai dese, adică mama e prea obosită ca să pregătească micul-dejun sau prea tristă uneori ca să se ridice din pat. Și eu sunt *bine*, pentru că sunt în stare să-mi port singură de grijă, dar când o văd pe mama fericită în dimineața asta și plină de energie mă așez relaxată pe scaun.

Mă irită puțin că dimineața asta a picat într-o vineri, și nu în weekend, când am fi putut să mergem la o plimbare prin parc sau la grădina zoologică sau pur și simplu să stăm în grădină, dar să fim împreună.

— Pot să nu mă duc la școală și să stau acasă? o întreb în timp ce-mi așază mâncarea în față.

Îmi pune o mână pe frunte.

— Nu te simți bine?

Scutur ușor capul.

— Mă gândeam că am putea să mergem astăzi la grădina zoologică.

Stăm pe scaune, față-n față. Tot pare obosită. Cândva, mama avea mai mulți pistrui pe nas decât stele pe cer, dar sunt tot mai șterși de când pielea ei a devenit palidă. Are ochii umflați, iar părul ei castaniu și creț este chiar mai nepieptănat decât al meu. Astăzi, se pare că seamănă mai mult cu ea însăși.

— Poate în weekend! spune. Există un motiv anume pentru care nu vrei să mergi la școală?

Mă gândesc o clipă la asta. Principalul motiv este că azi am primit-o înapoi pe mama mea, așa cum era ea cândva, și vreau s-o păstrez în acest fel cât pot de mult. Dar mai sunt și alte motive...

— Azi-noapte a venit o vulpe la mine-n cameră. Aș vrea să văd dacă nu cumva se întoarce.

Mama scapă lingura din mână și zgomotul strident, care se aude când lingura lovește fragila masă de sticlă, ne face pe amândouă să tresărim.

— O vulpe vie?

— O fantomă, cred. Știi, cum erau acelea pe care le vedeam când eram mică.

Ușurată, mama chicotește și-mi atinge nasul cu lingura.

— M-am temut, era cât pe ce să cred că am avut o vulpe adevărată în casă.

Înmoi încet o bucățică de turtă în oul moale.

— Nu crezi că era adevărată?

Zâmbește, cuprinzând cu palmele ceașca de ceai.

— Mă gândesc că poate ai visat. Fantomele nu sunt adevărate, nu?

Ridic din umeri și iau o îmbucătură.

— Fantomele tale sunt adevărate totuși.

Mama strânge din buze și îmi doresc să nu-i fi stricat o Dimineață Bună cu un gând rău.

Întind iute mâna peste masă și o prind pe a ei.

— Ai dreptate – probabil că a fost doar un vis aiurit.

Mă strânge de mână, dar reușesc totuși să îi observ o stare de îngrijorare pe față.

Mama are ceva numit PTSD, care înseamnă sindrom de stres posttraumatic. Înainte să-și ia o perioadă de pauză de la muncă, era paramedic, mergea peste tot cu ambulanța și salva viețile oamenilor. Dar, acum câteva luni, a început să fie tristă. Era ca și cum fantomele de peste zi rămâneau în urmă ca s-o bântuie; și nu erau animale care străluceau în culorile curcubeului, ci umbre întunecate, furioase, care parcă îi spuneau lucruri supărătoare.

Mi-a explicat totul. Am stat amândouă în biroul doctorului și mi-au dat voie să pun întrebări cum ar fi: *Am făcut eu ceva greșit?* și *Cum o să schimbe asta lucrurile?* și *Cum pot să te ajut?*

Mi-au zis că nu e deloc vina mea. Și că asta n-ar trebui să schimbe lucrurile prea mult și că mama era tot mama mea, doar că uneori ar putea fi furioasă ori tristă. Doctorul a zis că singurul fel în care pot s-o ajut este să-i ofer mamei spațiu atunci când are nevoie de el. Dar eu pot face mai mult de-atât. Pot s-o apăr pe mama tot așa cum ea reușește să apere lumea toată ca paramedic. Pot să o ajut să se facă bine.

Mama îmi sărută mâna:

— Ești atât de matură, puișor!

Simt că roșesc, dar e plăcut când spune astfel de lucruri.

— Nu sunt un puișor, mamă!